

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Πρὸς σύζυγον νάνον ἔχοντα γυναῖκα Παρασκευαίδη.

— Μὰ σ' τὸ θεό σου, ποῦ τὴ διάλεξες τόσο ὑψηλὴ γυναῖκα; Τί σοῦ ἦλθε νὰ τὴν πάρης;

— Δὲν καταλαβαίνει; Γιὰ νὰ μοῦ σβύνη κάθε βράδυ τὴν κρεμαστὴν μου λάμπα . . . ποῦ δὲν φθάνω ἐγὼ νὰ τὴ σβύνω μονάχος μου.

Εἰς ἀνθυποκαπιστὴς καὶ εἰς ἐπιλοχίας εἰς τὴν μπιραρία.

Ὁ πρῶτος διατάσσει ἄφρονον Βιενναῖον μετὰ τῶν ἐπιδορπίων καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐπιλοχίαν:

— "Ἄν τὰ πληρώσης αὐτὰ, θὰ σ' ἀφίνω νὰ με μιλάς με τὸ σύ.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς πληρώνει.

— "Ἄν κεράσης τώρα καὶ δυὸ μποτίλιες τοῦ Μονάχου, θὰ σὲ μιλῶ ἐγὼ με τὸ Σεῖς.

Ὁ ἐξαετὴς Μπιμπῆς εἶναι ξαπλωμένος φαρδὺς πλατὺς κάτω, καταλερόνων τὰ ροῦχα του.

— Θὰ σηκωθῇς ἀπάνου ἢ ὄχι, τοῦ λέει ἡ μαμά του.

— Θὰ με δώσης ἕνα πορτοκάλι, γιὰ νὰ σηκωθῶ.

— Ὅχι δὲν θὰ σοῦ δώσω.

— Κι' ἐγὼ δὲν θὰ σηκωθῶ—δὲν θέλω γὰρ σοῦ περᾶση τὸ πείσμα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Φαρμπρικαδόρω. Ἡ ποίησις φεύγει τὰς περιλήψεις, ὅσον οἱ φοιτῆται τῆς νομικῆς τὸν κ. Ροντήρη. Διὰ τοῦτο συμβαίνει αὐτὴ ἡ ἀβαραία τῶν 50 %! Διὰ τοῦτο ἐπίσης σοῦ φεύγουν τὰ deux astres noirs !!!

Ἡ διεύθυνσις.

ANA THN ITALIAN.

BARI 9)21 Φεβρουαρίου 1882.

Μετὰ τὸ καρναβάλι.

Ἀνιῶδης ἡ αὐγὴ σκυθρωπάζει καὶ ὡς ἐταίρα τὴν ἀντίζηλον ὑβρίζουσα διὰ λεπτῆς βροχῆς τὴν πόλιν ρυπαίνει καὶ προπηλακίζει τὴν νύκτα, ἢς τὴν λάμπην καὶ τὴν τύρβην ἡ ἀηδία καὶ ὁ κάματος ἀπεσώβησαν.

Φαῖδς, κατερρύπακσμένος ὁ οὐρανὸς, ὡς μέθυτος κυλισθεὶς ἐν τῷ βορβόρῳ, κτηνῶδες σκῶμμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν τὴν κεφαλὴν κλίνουνσι καταπέμπει· φαῖδς καὶ ὠχρότατος ὁ ἀὴρ βασιανίζει τὰ νεῦρα· μεστὰι ἰλύος βρωμερᾶς αἱ ὁδοὶ

ἐπιδεικνύσι τὴν μεταμόρφωσιν τοσούτων ὀνείρων καὶ πόθων, ὅσοι ἐν τῇ μέθῃ τῆς παννυχίδος περὶπτάντο· τὸ χρῶμα τῆς ἰλύος λαμβάνουσαι ὑπὸ τὸ καρηβαροῦν μέτωπον αἱ ιδεαὶ ἀνιαιαὶ ἀναστρέφονται ὡς νυκτερίδες ἐν τῇ καθύγρῳ σκιᾷ τῶν θύλων καταπίπτοντος μελάθρου.

Ἐν τῷ ἀνιαιῷ ἡμίφωτι, ἐν τῷ ὑγρῷ ἄερι, ἐν τῷ βορβόρῳ ὡς χορὸς φασμάτων, ἐξέλιπεν, ἠφανίσθη ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἐκστίλβων, γελῶν καὶ τυρβάζων κόσμος, ὃν ὑπὸ μυσταῖς ἀναβολὰς τὸν ἀληθῆ κόσμον ἐκπροσωποῦντα, ἡ τρέλλα ἀνὰ τὴν παννυχίδα ἤλαυνεν ἐμμανῆ. Ἐξῆσε μίαν νύκτα ὅπως ἡ ἀνθρωπότης ζῇ ἐνὰ αἰῶνα· ἐξῆσε μεταπίπτων ἐναλλάξ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ τῆς τραγῳδίας εἰς τὴν κωμωδίαν, ἀναλαμβάνων τὴν ὑφὴν τοῦ δράματος, τρελλὸς ἐξ εὐθυμίας ἢ ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τρελλὸς πάντοτε, καὶ οὐδ' ἄπαξ δυνηθεὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι τοῦ δράματος ἡ καταστροφή ἢ κωμικοῦ ἢ τραγικοῦ, ἐπῆρχετο ἐσπευσμένη, μοιραία, ἀναπόφευκτος καὶ μία, ἡ ἀνήλιος καὶ βορβορώδης αὐγὴ.

Καρηβαρῶ· χωρὶς ν' ἀποθέσω τὸ ἀπὸ μέλανος εἰς φαῖδς μεταβλήθην ἔνδυμα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ γραφείου μου ἑδρας καὶ καταρρίπτω ἐπὶ τὸν χάρτην τὰ φαῖδς ἐκρίμματα τοῦ κεκηνηκότος ἐγκεφάλου μου· ἀλλὰ τὸ φαῖδς αὐτὸ ἀστραπιαίως τῆς φλογὸς λαμβάνει τὸ χρῶμα ὅταν ἀναπολῶ τοὺς ὀφθαλμούς σου τοὺς μαύρους· αἰσθάνομαι κεκμηκῶς τῆς παραλύσεως τὸ ψῆχος κατὰ μικρὸν ἐξωθεν καὶ εἰς τὰ στήθη μου εἰσδύει· ῥιγῶ· τὸ κρύος ὡς ὄφρις ἔρπει εἰς τὰς φλέβας μου καὶ τὰ χεῖλη μου μόνον φλεγμαίνουσιν ἔτι ἀπὸ τοῦ πυρός τοῦ φιλήματός σου.

Τὸ φιλῆμα αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ δεσμὸς τοῦ δράματος· ὁποῖα ἔσται ἡ λύσις;

Εἶχες λησμονήσει τὸ γέλωτα ἀποθανόντα ἐπὶ τὰ ἡμιάνοικτα χεῖλη σου, μετ' ἡκούες σοβαρὰ καὶ σοὶ ὠμίλουν περὶ τῶν κωμωδιῶν τῶν κατὰ τὰς ἀποκρέω χορῶν· μοὶ ὑπενθύμισας μίαν εἰκόνα τοῦ Gerome — Après le bal — Ἐν τῷ σκιάφωτι χειμερινῆς ἡοῦς, ἐκεῖ, ἐν τῷ σκυθρωπῷ δάσει τῆς ἐκ χιόνος κεκαλυμμένης γῆς, δυὸ μετημφισμένοι ὑπεγεύρουσι τὴν ἐκτάδην καταπεσόντα Pierrot· ἡ σπάθη τοῦ ἄλλου ἐκείνου, ὅστις ὑπὸ τῶν δύο μαρτύρων του συνοδευόμενος ἀπομακρύνεται σπεύδων, διήλθε τὸ σῶμά του· κηρύμνησε, ἐμέθυσε, ἠγάπησεν καὶ ἠνέσκει μετὰ τὸν χορὸν, περιβαλλόμενος ἔτι τὰ ἱμάτια τῆς ψευδοῦς του ὑπάρξεως· εἶναι ἡ καταστροφή μιᾶς κωμωδίας αὐτῇ.

Προσῆλθας τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἐν τῷ βλέμματί σου ἀτενεῖ ἐπὶ στιγμὴν κατωπτρίσθη ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ σου δρασκεῖσα πρὸ τῆς κατα-